

Per JesusR el dl., 12/11/2018 - 11:42

—Si us plau, podries respondre a una pregunta una mica compromesa?

—Sí, home, puc respondre tan bé com pugui. Només faltaria!!

—Tu de qui ets?

—Soc, soc soc... de mi mateix... de la meva família... de Sant Feliu de Codines... soc del Barça... No sé de qui soc, segurament una mica de moltes coses. Ara soc i d'aquí a un temps ja no seré. Més ben dit, seré un que va ser...

—Moltes gràcies, ha sigut interessant. Comentaria les respostes, però no ara.

—I tu, de qui ets?

—Soc del Senyor, i no posis aquesta cara, que t'ho explico.

Soc del Senyor, és a dir de Déu, perquè crec que Ell està en el meu origen. Va voler que fos. Ell està en la meua vida. Desitja ser-hi. Ell estarà en el meu final. M'espera. És a tot arreu, en les persones, els animals, els vegetals, la terra tota i l'univers. Estima especialment allò que és petit, insignificant, modest i trepitjat. Clavat a la creu, sap què és tot això. No s'ho mira des de dalt. Ell espera que nosaltres li diguem que lliurement volem ser seus. Ser del Senyor significa anar esdevenint lliure, estimat, lluitador, contemplatiu i místic, militant i artista, anar esdevenint algú a qui tot el que és humà el fascina, ja que Ell, en Jesús, és també tan humà com nosaltres. Senzillament soc del Senyor perquè dic que sí a la seva crida de "Veniu i ho veureu".

—D'on ho has tret, tot això?

—De meditar molts passatges de la història d'Israel i dels evangelis, i sobretot de fer atenció al cor i a la vida. I també d'amigues i amics que ho viuen, de l'església i dels testimonis de molta gent, creient, no creient i d'altres religions.
